

Yorick
Goldewijk

De boom
die een
wereld
was

ploessma

Met illustraties van Jeska Verstegen

De snoek

Het meertje van de snoek lag in de schaduw van de boom. Het was klein en het had maar twee bewoners: de snoek zelf, natuurlijk. En de andere snoek. Een pedant figuur. Arrogant en zelfingenomen.

Ja, de snoek ergerde zich dood aan de andere snoek. Zijn bolle hoofd, zijn varkens oogjes, zijn klepperende kieuwen, zijn glibberige schubben. In zijn meer, nog wel. Waarom nam hij niet z'n eigen meer?

'Dag snoek,' zei de andere snoek.

Altijd met dat afgemeten stemmetje.

'Dag andere snoek,' zei de snoek.

Zogenaamd vriendelijk. Maar stiekem dacht hij: Wacht maar. Wacht maar, andere snoek.

Had hij maar vuisten, dan kon hij die varkens oogjes dichtslaan. Op die bolle kop timmeren. Of nee, had hij maar klauwen, zoals die gestoorde luisaard die 's nachts altijd voorbij kwam salto'en. Wat was zijn probleem eigenlijk? Weifelend met die vieze poten in zijn meer, elke keer. Te schijterig voor een duik. Ook al zo'n irritant figuur.

Soms droomde de snoek van een rotsblok. Een rotsblok dat als een geschenk uit de hemel donderde. Boven op de andere snoek. Hop, dood. Eindelijk.

Maar dan werd hij wakker en dan was er geen rotsblok. En de andere snoek was verre van dood. Met zijn klepperende kieuwen.

De hele ochtend staarde de snoek hoopvol naar de hemel, waar de zon hem scheen uit te lachen. Ook al zo irritant, die zon.

Het rotsblok viel niet, de hele ochtend niet. De rest van de dag was hij dan chagrijnig.

Allemaal de schuld van de andere snoek.

De andere snoek

Ja hoor, dacht de andere snoek. Hij ziet me gewoon weer niet staan. Gewoon. Helemaal. Niet. En ik maar naar hem gluren. Als een idioot. Had ik maar vuisten, dan kon ik mezelf voor mijn kop slaan.

Wat is er nou zo leuk aan hem?

Maar dat was een domme vraag, dat wist de andere snoek ook wel. Een eindeloze vraag, met een eindeloos antwoord.

Alles was leuk aan de snoek. Maar vooral zijn blik. Vurig. Spannend. Een beetje gevaarlijk zelfs. Hij keek hem altijd aan met vonkende ogen en dan smolt de andere snoek.

Goed, zijn blik dus. Maar er waren nog honderd andere dingen: zijn kieuwen, hoe die wiegden in het water. Zijn ronde gezicht, zijn glanzende schubben.

Soms droomde de andere snoek van een rotsblok. Het viel uit de hemel als een geschenk. Boven op hem. Hij was gewond, maar daar was de snoek. Eindelijk zag hij hem wel.

'Gaat het?' vroeg de snoek dan.

De andere snoek zou zijn hoofd schudden. 'O nee, het gaat helemaal niet.'

'Dan zal ik je verzorgen, andere snoek,' zou de snoek zeggen.

En dan keken ze elkaar in de ogen.

En dan...

Werd hij wakker.

En was er geen rotsblok.

Geen snoek die zich liefdevol over hem bekommerde.

De hele ochtend keek de andere snoek hoopvol naar de hemel. Maar er kwam geen rotsblok. En de zon scheen weer een hele dag nietsvermoedend en ongevraagd zijn licht op alles. Ook op alles wat verdrietig was en dat wou dat het maar donker werd.

Niets probeerde de andere snoek te laten merken. Niets van zijn verlangens. Zijn hopeloze liefde. Heel koeltjes zei hij de snoek altijd gedag. Hij wilde niet dat die zou denken dat hij hem leuk vond.

Want stel je voor dat de snoek hem niet mocht... Dan zaten ze de rest van hun leven in dit meertje, hij en de snoek, met tussen hen in een groot rotsblok van ongemak.